

GÓÐA VIÐ MÍTTLAND

TAÐ MINNI GÓÐA

Tveir dagar

Tá Míttland í fjør var hildin fyrri fyrstu ferð og vardi ein dag, hugsaði eg, at tað var eitt fínt hugskot at avmarka festivalin til ein langan dag. So fekk man jú konsentrerað alt tað góða, so man ikki fekk kensluna av, at tiltakið varð hálað út. Í ár valdu fyrireikararnir at hava festivalin yvir tveir dagar, men man sá á uppmøtingini til fyrru konsertirnar, at fólk orka og tíma ikki ov væl tiltøk, sum strekkja seg yvir ov langa tíð. Tað var spell fyrri allar bólkarnar, sum spældu tíðliga um dagin, tí teir spældu fyrri næstan manntómum tjaldi. Hevði festivalurin verið í ein dag, høvdu fólk uttan iva verið raskari at møtt tíðliga, tí festivalurin jú bara var ein dag. Míttland er jú tann síðsti av fleiri festivalum, og festivalorkan hjá fólki strekkir um hesa tíðina illa til fleiri dagar.

Tíggu tey somu

Tónleikaheimurin í Føroyum er nokk so lítill, og ofta upplivir man, at summir tónleikarar spæla við fleiri bólkum á sama festivali. Men ongantíð havi eg upplivað tað, sum hendi á Míttland, at somu bólkar stóðu fleiri ferðir á skránni. Tað absurda við tí heila var, at talan var ikki um ein ella tveir dupltagangarar, men um heili tíggu bólkar ella sangarar, sum framfórdu tvær ferðir. Summi teirra spældu fríggja- og leygardagin, meðan onnur spældu tvær ferðir leygardagin. Hvør orsøkin at hava so mangar bólkar at spæla tvær ferðir er ilt at siga, men hugskotið ber ikki á mál. So heldur skera tíggu konsertir úr skránni og hava festivalin í ein dag.

Vantandi fyrireiking frá ávísu bólkum

Teir flestu bólkarnir, sum spældu til Míttland, vóru væl fyrireikaðir og spældu eina góða konsert. Men tey, sum komu kl. 18 leygarkvöldið at hoyra Anniku Hoydal, máttu bíða eitt langt og annað breitt, og tá stóripinnur 30 minuttir seinni fór av sekstalinum, var songkvinnan úr Harkaliðnum enn ikki komin. Um Annika ikki tímdi at spæla so tíðliga, ella um talan var um eina misskiljing, so er tað ikki gott nokk. Serliga tá hon verður kroyst á eina longu kroysta skrá kl. 23 og tekur tíð frá øðrum bólkum. Eitt annað dømi um vantandi fyrireiking var, tá Eyðun Nolsøe spældi á lítla pallinum. Aftaná nakrar sangir steðgar fyrrverandi Frændursangarin meira ella minni upp, tí hann ikki visti, hvørjar sangir, hann skuldi spæla. Hann skuldi nevniliga goyma nakrar til, tá hann fór at spæla aftur seinni. Men Eyðun visti, at hann skuldi spæla tvær ferðir, og tí kann vantandi fyrireiking síggjast sum vantandi virðing fyrri áhoyrarunum.

Risavaksnað tjaldið

Festivaløkið var eitt sindur í tveimum: Eitt risavaksið tjald og eitt lítið frímerki uttandura. Hugskotið við einum tjaldi er í sær sjálvum gott, tí tú hevur veðurgaranti. Hevði tað regnað, hevði tjaldið veruliga komið til sín rætt. Harafturat tá tað um kvöldið var kalt uttandura, var tað heitt og fjálgt inni í tjaldinum, millum annað tí kalði vindurin av sjónum varð avskermaður. Men nú regnaði tað ikki, og tí var tjaldið alt ov stórt og alt ov dominerandi til lítla festivaløkið. Inntil kl. 20 var bakandi sól og heitt báðar dagarnar, og tiskil vildu øll vera uttanfyri og njóta góða veðri. Av tí sama vóru flestu tjaldkonsertirnar um dagin manntómar, tí fólk fingust ikki inn. Sum sagt, hugskotið við einum tjaldi er fínt, men næsta ár kann tað vera væl minni. Og dagskonsertirnar skulu í nógv størri mun vera uttanfyri, so man ikki skal velja millum sól og tónleik.